

1

Jessie hoorde de achterdeur licht en onregelmatig slaan in de oktoberbries die rond het huis waaide. De deurpost zette altijd uit in de herfst en je moest de deur echt een ruk geven om hem dicht te krijgen. Deze keer waren ze het vergeten. Ze dacht eraan Gerald te zeggen terug te gaan en de deur dicht te doen voor ze te zeer opgingen in hun spel, omdat ze anders gek zou worden van dat geklepper. Toen dacht ze eraan hoe belachelijk dat zou zijn, gezien de huidige situatie. Het zou de hele stemming verpesten.

Welke stemming?

Dat was een goede vraag. En toen Gerald de holle schacht van de sleutel in het tweede slot ronddraaide en ze de zachte klik boven haar linkeroor hoorde, realiseerde ze zich dat het voor haar in ieder geval niet de moeite waard was om die stemming erin te houden. Daarom had ze natuurlijk in de eerste plaats die open gebleven deur opgemerkt. Voor haar had de seksuele opwindning van de boeispelletjes niet lang geduurd. Maar van Gerald kon niet hetzelfde worden gezegd. Hij droeg nu alleen nog maar een Jockey onderbroek en ze hoefde niet helemaal omhoog naar zijn gezicht te kijken om te weten dat zijn belangstelling onverminderd voortduurde.

Dit is dom, dacht ze, maar dom was ook niet het hele verhaal. Het was ook een beetje eng. Ze wilde dat niet graag toegeven, maar zo was het wel. 'Gerald, zullen we het maar gewoon vergeten?'

Hij aarzelde een ogenblik, keek ietwat fronsend, liep toen door de kamer naar de ladenkast die links van de badkamerdeur stond. Onder het lopen klaarde zijn gezicht op. Ze keek naar hem vanaf het bed, haar armen gespreid omhoog waardoor ze een beetje op Fay Wray leek die vastgeketend lag te wachten op de grote aap in *King Kong*. Haar polsen waren met twee paar handboeien vastgemaakt aan de mahonie bedstijlen. De kettingen gaven elke hand ongeveer vijftien centimeter bewegingsruimte. Niet veel.

Hij legde de sleutels boven op de ladenkast – twee zachte klikken, haar oren schenen buitengewoon goed te functioneren voor een woensdagmiddag – en keerde toen naar haar terug. Boven zijn hoofd op het hoge, witte plafond van de slaapkamer dansten flikkerende zonnerimpelingen van het meer.

‘Wat zeg je ervan? Ik vind er niet erg veel meer aan.’ *En om te beginnen leek het me al niet veel*, voegde ze er voorzichtigheidshalve niet aan toe. Hij grijnsde. Hij had een zwaar gezicht met een roze huid onder een smalle kuif, zo zwart als een kraaievleugel, en die grijns van hem had haar altijd iets gedaan waar ze niet op zat te wachten. Ze kon er niet echt haar vinger op leggen wat dat iets was, maar...

O, zeker wel. Daardoor ziet hij er dom uit. Je kan feitelijk zijn IQ tien punten zien zakken met elke centimeter dat die grijns breder wordt. Op zijn maximale breedte ziet die dodelijke bedrijfsjurist van een echtgenoot van je eruit als een conciërge van het plaatselijke krankzinnigengesticht op zijn vrije dag.

Dat was cru, maar niet helemaal onjuist. Maar hoe vertelde je je echtgenoot sinds bijna twintig jaar dat hij elke keer als hij grijnsde eruitzag alsof hij leed aan een lichte vorm van achterlijkheid? Het antwoord was natuurlijk simpel: dat deed je niet. Zijn glimlach was een heel andere zaak. Hij had een heerlijke glimlach – en ze dacht dat het in de eerste plaats die warme, goedgehumeurde glimlach was, die haar had overgehaald om met hem uit te gaan. Hij deed haar denken aan de glimlach van haar vader als hij zijn gezin amusante dingen vertelde over zijn werkdag terwijl hij nipte van zijn gin-tonic voor het eten.

Maar dit was niet de glimlach. Dit was de *grijns* – waarvan hij een versie juist voor deze sessies scheen te bewaren. Ze had zo het idee dat hij voor Gerald, die achter die grijns zat, wolfachtig aanvoelde. Misschien piraatachtig. Maar vanuit haar gezichtspunt, zoals ze hier lag met haar armen boven haar hoofd en met alleen maar een bikinislipje aan, zag hij er alleen maar dom uit. Nee... *achterlijk*. Hij was immers niet de roekeloze avonturier uit de mannenbladen waarover hij de woeste ejaculaties van zijn eenzame, te dikke puberteit had uitgestort. Hij was een advocaat met een roze, te groot gezicht onder een haarlok die onverbiddelijk versmalde naar totale kaalheid. Gewoon een advocaat met een stijve die de voorkant van zijn onderbroek uit model porde. En daarbij nog maar bescheiden uit model.

Maar het formaat van zijn erectie was niet het belangrijkste. Het belangrijkste was de grijns. Die was niets veranderd en dat betekende dat Gerald haar niet ernstig had genomen. Ze werd *geacht* te protesteren, dat was immers het spel.

‘Gerald? Ik meen het.’

De grijns werd breder. Er werden nog een paar van zijn kleine, ongevaarlijke advocatentandjes zichtbaar. Zijn IQ daalde nog eens twintig of dertig punten. En nog steeds hoorde hij haar niet.

Weet je dat wel zeker?

Jawel. Hij was dan wel niet helemaal een open boek voor haar – ze nam aan dat je om zo ver te komen heel wat meer dan zeventien jaar huwelijk nodig had – maar ze dacht wel dat zij gewoonlijk behoorlijk goed wist wat er in zijn hoofd omging. Ze dacht dat er iets behoorlijk mis zou zijn als dat niet zo was.

Als dat waar is, schatje, hoe komt het dan dat hij jou niet hoort? Hoe komt het dan dat hij niet begrijpt dat dit niet zomaar een nieuwe scène in diezelfde oude seksklucht is?

Nu was het haar beurt om ietwat fronsend te kijken. Ze hoorde altijd stemmen in haar hoofd – ze ging ervan uit dat iedereen dat had, maar dat de mensen er gewoonlijk niet over spraken, net zo min als ze over hun darmfuncties spraken – en de meeste waren oude bekenden, zo vertrouwd als slaapkamerslaffen. Maar deze was nieuw... en er zat niets vertrouwds in. Dit was een sterke stem, een stem die jong en krachtig klonk. Ook klonk hij ongeduldig. Nu sprak hij weer, gaf antwoord op zijn eigen vraag.

Het is niet dat hij je niet kan horen, schatje. Het is gewoon, dat hij het soms niet wil.

‘Gerald, echt... ik heb er geen zin in. Haal de sleutels terug en maak me los. Dan doen we wat anders. Ik ga boven, als je wilt. Of je gaat gewoon liggen met je handen onder je hoofd en ik maak je klaar, weet je wel, op die andere manier.’

Weet je wel zeker dat je dat wilt? vroeg de nieuwe stem. *Weet je heel zeker dat je werkelijk seks met die man wilt?*

Jessie sloot haar ogen, alsof ze zo die stem tot zwijgen kon brengen. Toen ze ze weer open deed, stond Gerald aan het voeteneinde van het bed, de voorkant van zijn onderbroek naar voren stekend als de voorsteven van een schip. Nou... misschien het speelgoedbootje van een kind. Zijn grijns had zich verder verbreed waardoor aan weerskanten de laatste paar tanden – die met de gouden vullingen – zichtbaar werden. Ze beseftte dat ze niet zomaar een hekel aan die stomme grijns had, ze walgde ervan.

‘Ik laat je wel opstaan... als je heel, heel braaf bent. Zul je heel, heel braaf zijn, Jessie?’

Afgezaagd, gaf de nieuwe geen-gelul stem als commentaar. *Très afgezaagd.*

Hij haakte zijn duimen in de band van zijn onderbroek als de een of andere belachelijke revolverheld. De slip ging behoorlijk snel naar bene-

den toen die eenmaal voorbij zijn niet-onaanzienlijke vetrollen was. En daar stond hij, in al zijn mannelijkheid. Niet het formidabele liefdesapparaat dat ze als tiener voor het eerst was tegengekomen op de pagina's van *Fanny Hill*, maar iets bescheidens, en roze en besneden. Vijftien centimeter volslagen onopvallende erectie. Twee of drie jaar geleden had ze op een van haar zeldzame uitstapjes naar Boston de film *The Belly of an Architect* gezien. *Juist*, dacht ze. *En nu kijk ik naar De Penis van een Advocaat*. Ze moest hard op de binnenkant van haar wangen bijten om niet te lachen. Lachen op dit moment zou ontactisch zijn. Er kwam een gedachte bij haar op en die doodde elke neiging die ze had gehad om te lachen. De gedachte was deze: hij wist niet dat ze het meende omdat voor hem Jessie Mahout Burlingame, echtgenote van Gerald, zuster van Maddy en Will, dochter van Tom en Sally, moeder van niemand, hier eigenlijk helemaal niet was. Ze was opgehouden hier te zijn toen ze de zachte staalachtige klik hoorde van de handboeien die op slot gingen. De avonturenbladen uit Gerald's tienertijd waren vervangen door een stapel pornobladen in de onderste la van zijn bureau, bladen waarin vrouwen, die parels droegen en verder niks, neerknielden op belevachten, terwijl mannen met een seksuele uitrusting die die van Gerald rigoureuus naar de wereld van de modelbouw verwees, hen van achteren namen. Achter in die bladen, tussen de hijg-maar-lekker-tegenme-uit telefoonadvertenties met hun 900-nummers, stonden advertenties voor opblaasbare vrouwen die anatomisch juist zouden zijn – het bizarste idee dat Jessie ooit was tegengekomen. Ze dacht nu aan die met lucht gevulde poppen, hun roze huid, de gladde karikatuurlijven, lege gezichten, met een soort van openbarende verbazing. Het was geen schrik – niet helemaal – maar binnen in haar schoot een intens licht aan, en het landschap dat het onthulde, was beslist angstaanjagender dan dit domme spel of het feit dat ze het deze keer in het zomerhuis bij het meer speelden, lang nadat de zomer voor weer een jaar was vertrokken. Maar niets van dit alles had ook maar enigszins haar gehoor aangetast. Nu hoorde ze een kettingzaag, die op een aanzienlijke afstand – misschien wel zeven kilometer verderop – in het bos grauwde. Dichterbij, op het grote Kashwakamak Lake zelf, klonk in de blauwe oktoberlucht de afgrijselijke kreet op van een fuut die te laat was voor zijn jaarlijkse trek naar het zuiden. Nog dichterbij, ergens hier op de noordelijke oever, blafte een hond. Het was een lelijk, ratelend geluid, maar Jessie vond het op een vreemde manier prettig. Het betekende dat er nog iemand was, al was het een doordeweekse dag in oktober. Verder was er alleen maar het geluid van de deur – los als een oude tand in rottend tandvlees – klappend tegen de uitgezette deurpost. Ze had het gevoel dat ze er gek van zou worden als ze er te lang naar moest luisteren.

Gerald, nu naakt op zijn bril na, knielde op het bed neer en begon naar haar toe te kruipen. Zijn ogen glansden nog steeds.

Ze had zo het idee dat het door die glans kwam waardoor ze het spel was blijven spelen, lang nadat haar eerste nieuwsgierigheid bevredigd was. In jaren had ze niet zoveel vuur in Gerald's blik gezien als hij naar haar keek. Ze was niet onknop – het was haar gelukt niet aan te komen en ze had nog steeds een goed figuur – maar desondanks was Gerald's belangstelling voor haar minder geworden. Ze had zo het idee dat het voor een deel door de drank kwam – hij dronk nu verrekte veel meer dan in het begin van hun huwelijk – maar ze wist dat het niet alleen de drank was. Hoe ging dat oude gezegde over 'altijd mooi is nooit mooi'? Dat werd niet verondersteld op te gaan voor mannen en vrouwen die van elkaar hielden, in ieder geval niet volgens de romantische dichters die ze bij Engelse literatuur had gelezen. Maar in de jaren na de universiteit had ze ontdekt dat er onontkoombare waarheden bestonden waarover John Keats en Percy Shelley nooit hadden geschreven. Maar natuurlijk waren die allebei tamelijk jong gestorven – in ieder geval veel jonger dan Gerald en zij nu waren.

Maar dat alles maakte hier, op dit moment, niets uit. Wat misschien wel uitmaakte, was dat zij langer met het spel was doorgestaan dan ze werkelijk had gewild, omdat ze die vurige glans in Gerald's ogen prettig had gevonden. Ze kreeg het gevoel jong en mooi en begeerlijk te zijn. Maar...

... maar als je werkelijk dacht dat hij jou zag als hij die blik in zijn ogen kreeg, dan ben je verkeerd voorgelicht, schatje. Of misschien heb je jezelf verkeerd voorgelicht. En misschien moet je nu beslissen – echt, echt beslissen – of je van plan bent deze vernedering te blijven slikken. Want zo voel je je toch ongeveer? Vernederd?

Ze zuchtte. Ja. Zo ongeveer wel.

'Gerald, ik meen het *echt*.' Ze sprak nu harder en voor het eerst flikkerde die glans in zijn ogen een beetje. Goed. Hij scheen haar ten slotte toch te kunnen horen. Dus misschien was alles toch nog oké. Niet fantastisch, het was lang geleden dat alles wat je noemt 'fantastisch' was, maar oké. Toen keerde de glans terug en even later volgde de idiote grijns.

'Ik zal *jou* leren, trotse schoonheid van me,' zei hij. Hij *zei* het echt; hij *zei schoonheid* zoals de huisbaas in een slecht Victoriaans melodrama het zou kunnen zeggen.

Laat hem dan zijn gang gaan. Laat hem gewoon zijn gang gaan en dan is het voorbij.

Dit was een stem die ze veel beter kende en ze was van plan zijn raad op te volgen. Ze wist niet of Gloria Steinem het ermee eens zou zijn en het

kon haar niet schelen, het advies bezat het aantrekkelijke van het puur praktische. Laat hem zijn gang gaan en dan was het voorbij. Q.E.D.

Toen stak hij zijn hand uit – zijn zachte hand met korte vingers, waarvan de huid al even roze was als de huid die zijn penis omsloot – en greep haar borst, en binnen in haar knapte plotseling iets als een overbelaste pees. Ze stootte haar heupen en rug hard omhoog en wierp zijn hand af.

‘Hou ermee op, Gerald. Maak die stomme handboeien los en laat me overeind. Afgelopen maart was er al niets meer aan, toen er nog sneeuw op de grond lag. Ik voel me niet sexy, ik voel me belachelijk.’

Ditmaal hoorde hij haar woord voor woord. Ze zag het aan de manier waarop de glans in zijn ogen ineens helemaal doofde, als kaarsvlammen in een sterke windvlaag. Ze dacht dat de twee woorden die ten slotte tot hem doordrongen *stom* en *belachelijk* waren. Als kind was hij dik geweest met dikke brilleglazen, een kind dat pas op zijn achttiende zijn eerste afspraakje had – het jaar nadat hij op een streng dieet was gegaan en was gaan trainen om het vet dat hem omgordde weg te werken voordat het hem weg zou werken. Tegen de tijd dat hij tweedejaars student was, beschreef Gerald zijn leven als ‘min of meer onder controle’ (alsof leven – in ieder geval zijn leven – een bokkend wild paard was dat hij had moeten temmen), maar ze wist dat zijn middelbare-schooltijd één groot griezilverhaal was geweest waaraan hij een erfenis van diepe minachting voor zichzelf en argwaan jegens anderen had overgehouden.

Zijn succes als advocaat (en zijn huwelijk met haar; ze geloofde dat dat ook een rol speelde, misschien wel de belangrijkste) had zijn zelfvertrouwen en eigenwaarde hersteld, maar ze veronderstelde dat sommige nachtmerries nooit ophielden. Ergens diep in Gerald's geest werd hij nog altijd getreiterd door de kwelgeesten van de klas, werd hij nog altijd door hen uitgelachen omdat hij zich bij gymnastiek, bij het opdrukken, niet eens kon meten met de meisjes. En dan had je woorden – *stom* en *belachelijk*, bijvoorbeeld – die dat alles terughaalden alsof de middelbare school nog gisteren was... althans dat vermoedde ze. Psychologen konden over bepaalde dingen ongelooflijk dom zijn – bijna opzettelijk dom, leek het haar vaak – maar als het om de afschuwelijke hardnekkigheid van sommige herinneringen ging, zaten ze, vond ze, midden in de roos. Sommige herinneringen parasiteerden op iemands geest als kwaadaardige bloedzuigers, en bepaalde woorden – *stom* en *belachelijk* bijvoorbeeld – konden ze ogenblikkelijk weer angstig en koortsig tot leven brengen.

Ze wachtte op een steek van schaamte, omdat ze hem zo onder de gordel had geraakt, en was blij – of misschien was het opluchting die ze voelde – toen de steek uitbleef. *Ik ben, geloof ik, gewoon moe van het*

doen alsof, dacht ze, en die gedachte leidde tot een volgende: misschien zou ze nu eens haar eigen seksuele verlanglijstje kunnen opstellen, en als dat zo was, kwam dit gedoe met handboeien er beslist niet op voor. Ze voelde zich eerder vernederd. Ze voelde zich door het hele idee vernederd. O, tijdens de eerste paar experimenten – die met de sjaals – had ze een zekere onbehaaglijke opwinding gevoeld, en een paar keer had ze een aantal orgasmen gehad, en dat was een zeldzaamheid voor haar. Toch waren er neveneffecten geweest waar ze niets van moest hebben, en dat gevoel op de een of andere manier te worden vernederd, was er maar een van. Ze had haar eigen nachtmerries gehad na elk van die eerste versies van Gerald's spel. Daar was ze zwetend en hijgend uit wakker geworden, haar handen diep weggestoken in de vork van haar kruis en tot strakke kleine vuisten gebald. Ze herinnerde zich maar een van die dromen en die herinnering was vaag en vervormd: ze was croquet aan het spelen zonder kleren aan en heel plotseling doofde de zon. Toen had een hand haar aangeraakt en een afschuwelijk enge stem had uit de duisternis tegen haar gesproken: *Hou je van me, Hartje?* had die gevraagd en het afschuwelijkste aan die stem was dat die haar zo vertrouwd was.

Laat dat allemaal maar zitten, Jessie: dat zijn dingen waar je later over kunt nadenken. Op dit moment is het enige belangrijke dat hij je loslaat.

Ja. Omdat dit niet *hun* spel was, dit spel was helemaal van hem. Ze was het alleen maar blijven meespelen omdat Gerald dat van haar wilde. En dat was niet langer goed genoeg.

Weer liet de fuut op het meer zijn eenzame kreet horen. Gerald's wezenloze grijns van verwachting had plaatsgemaakt voor een blik van pruile-
rig ongenoegen. *Jij hebt mijn speeltje kapotgemaakt, kreng*, zei die blik.

Jessie merkte dat ze terugdacht aan de laatste keer dat ze die uitdrukking goed had kunnen zien. In augustus was Gerald naar haar toe gekomen met een glanzende brochure, had aangewezen wat hij wilde hebben en zij had ja gezegd, natuurlijk kon hij een Porsche kopen als hij een Porsche wilde hebben, ze konden zich zeker een Porsche *permitteren*, maar volgens haar deed hij er misschien beter aan om lid te worden van de Forest Avenue Health Club, waarmee hij de afgelopen twee jaren had bedreigd. 'Nu heb je nog geen lijf voor een Porsche,' had ze gezegd, in het besef dat het niet erg diplomatiek was, maar met het gevoel dat dit niet werkelijk de tijd voor diplomatie was. Ook had hij haar geïrriteerd tot op het punt dat zijn gevoelens haar helemaal geen moer meer konden schelen. Dat was haar de laatste tijd steeds vaker gebeurd en het vervulde haar met wanhoop, maar ze wist niet wat ze eraan moest doen.

‘Wat heeft dat te betekenen?’ had hij stijfjes gevraagd. Ze nam niet de moeite om antwoord te geven. Ze had geleerd dat als Gerald zulke vragen stelde, ze bijna altijd retorisch waren. De belangrijke mededeling lag in de eenvoudige onderliggende tekst: *Je maakt me van streek, Jessie. Je speelt het spel niet mee.*

Maar tijdens die gelegenheid – misschien in een onbewuste aanloop naar deze – had ze er de voorkeur aan gegeven de onderliggende tekst te negeren en antwoord te geven op de vraag.

‘Dat betekent dat je deze winter nog altijd zesenvestig wordt of je nou een Porsche hebt of niet, Gerald... en dat je dan nog altijd twaalf kilo te zwaar zult zijn.’ Wreed, ja, maar ze had ook volkomen onnodig het beeld kunnen doorgeven dat haar voor ogen flitste toen ze naar de foto keek van de sportwagen op de voorkant van de glanzende brochure die Gerald haar had gegeven. In die korte flits had ze een mollig kereltje gezien met een roze gezicht en een plukje haar dat in een driehoek op z’n voorhoofd groeide, vastgeklemd in de binnenband die hij naar de oude zwemplaats had meegenomen.

Gerald had de brochure uit haar hand gegrist en was zonder nog een woord te zeggen weggebeend. Het onderwerp Porsche was sindsdien niet meer ter sprake gekomen... maar ze had het vaak gezien in zijn wrokkige blik van Dit Vinden Wij Niet Leuk.

Ze zag een nog heviger versie van die blik op dit moment.

‘Je zei dat het *leuk* klonk. Dat waren exact je woorden. “Het klinkt leuk.”’

Had ze dat gezegd? Ze nam aan van wel. Maar dat was een vergissing geweest. Een kleine miskleun, dat was alles, een kleine uitglijer over die oude bananeschil van het leven. Zeker. Maar hoe vertelde je dat aan je echtgenoot als die zijn onderlip naar voren had gestoken als een peuter die op het punt staat een driftaanval te krijgen.

Ze wist het niet, dus ze liet haar blik zakken... en zag iets wat ze helemaal niet leuk vond. Gerald's versie van meneer Vrolijk was niets verslapt. Meneer Vrolijk had kennelijk niets gehoord over de verandering van plannen.

‘Gerald, ik heb er gewoon...’

‘... geen zin in? Nou, dat is een fantastisch bericht, vind je niet? Ik heb de hele dag vrijgenomen. En als we vannacht blijven, moet ik morgenochtend ook vrij nemen.’ Hij dacht hier een ogenblik over na en herhaalde toen: ‘Je zei dat het leuk klonk.’

Ze begon haar excuses uit te waaiëren als een vermoeide oude pokerspeler zijn kaarten (*Ja, maar ik heb nu hoofdpijn. Ja, maar ik heb van die echte rotkrampen omdat mijn menstruatie eraan komt. Ja, maar ik ben een vrouw en daarom heb ik het recht om van gedachten te veranderen.*

Ja, maar nu we echt hier in de Grote Eenzaamheid zitten, maak je me bang, jij grote slechte mooie bruant van een man, die je daar bent, de leugens die ofwel zijn misvattingen ofwel zijn ego voedden (vaak waren die twee uitwisselbaar), maar voor ze een kaart kon pakken, welke kaart ook, sprak de nieuwe stem. Het was de eerste keer dat die hardop sprak en het fascineerde Jessie dat hij in de lucht net zo klonk als binnen in haar hoofd: sterk, droog, beslist, beheerst.

Hij klonk ook opmerkelijk bekend.

‘Je hebt gelijk – ik neem aan dat ik dat gezegd heb, maar wat me werkelijk leuk leek was om er met jou tussenuit te gaan op de manier zoals we vroeger deden voor je je naam op de deur had net als al die andere bollebozen. Ik dacht dat we misschien de bedveren eens konden laten kraken, en daarna op de veranda gaan zitten, en genieten van de rust. Misschien wat scrabble spelen als de zon was ondergegaan. Is dat een strafbaar feit, Gerald? Wat denk je? Vertel op, want ik wil het echt weten.’

‘Maar je zei...’

De laatste vijf minuten was ze bezig geweest hem te vertellen dat ze uit die godvergeten handboeien los wilde komen, en hij had haar nog steeds niet losgemaakt. Plotseling vloog het haar naar de keel en sloeg haar ongeduld om in woede. ‘Mijn god, Gerald, voor mij was de lol er bijna op hetzelfde moment dat we ermee begonnen al af, en als jij niet zo’n bord voor je kop had, zou je dat hebben gemerkt.’

‘Die mond van je. Die felle, sarcastische mond van je. Soms word ik zo moe van...’

‘Gerald, als jij je zinnen eenmaal ergens op hebt gezet, ben je met lief en zacht nog niet half te bereiken. En wiens fout is dat?’

‘Ik moet niets van je hebben als je zo bent, Jessie. Als je zo bent, moet ik helemaal niets van je hebben.’

Dit ging van kwaad tot erger tot beroerd, en het engste eraan was hoe snel het gebeurde. Plotseling voelde ze zich erg moe en een regel uit een oud liedje van Paul Simon kwam in haar op: *I don't want no more of this crazy love*. Precies, Paul. Je mag dan klein zijn, je bent niet dom.

‘Dat weet ik. En het is prima, want op dit moment hebben we het over de handboeien hier, en niet over hoeveel je wel of niet van me moet hebben als ik je zeg dat ik op een bepaald punt van gedachten ben veranderd. Ik wil uit deze boeien. Versta je me?’

Nee, realiseerde ze zich met een begin van wanhoop. Dat deed hij echt niet. Gerald liep nog steeds een ronde achter.

‘Jij bent gewoon zo godvergeten *inconsequent*, zo godvergeten *sarcastisch*. Ik hou van je, Jess, maar ik haat dat godvergeten toontje van je. Heb ik altijd gedaan.’ Hij haalde de palm van zijn linkerhand langs de pruilende rozeknop van zijn mond en keek haar toen verdrietig aan –

arme, misbruikte Gerald, opgezadeld met een vrouw die hem mee had gesleept naar dit oerbos hier en dan haar seksuele verplichtingen niet nakwam. Arme, misbruikte Gerald, die geen enkel teken gaf waaruit bleek dat hij de sleutels van de handboeien van de ladenkast bij de badkamerdeur ging halen.

Haar onbehagen was veranderd in iets anders – toen ze even niet keek, als het ware. Het was een mengeling geworden van kwaadheid en angst die ze zich van maar een keer eerder kon herinneren. Toen ze twaalf was of zo had haar broer Will haar een vinger in haar billen geprikt op een verjaarspartij. Al haar vriendinnen hadden het gezien en ze hadden allemaal gelachen. *Ha-ha, 'eel krappik, señora, viend iek*. Maar zij had het niet grappig gevonden.

Will had het hardst van allemaal gelachen, zo hard dat hij echt voorovergebogen stond met zijn handen op zijn knieën geplant, terwijl zijn haar in zijn gezicht hing. Dit was een jaar of zo geweest na de opkomst van de Beatles, de Stones, de Searchers en de rest, en Will had een heleboel haar om te laten hangen. Het had kennelijk zijn zicht op Jessie geblokkeerd, want hij had geen idee hoe kwaad ze was... en hij was onder normale omstandigheden griezelig op haar wisselingen van stemming en humeur afgestemd. Zij was verreweg Wills favoriete zus. Hij was blijven lachen tot dat schuim van emotie haar zo vervulde dat ze begreep dat ze er iets mee moest doen of gewoon ontploffen. Dus had ze een kleine vuist gebald en haar zeer geliefde broer, toen hij eindelijk zijn hoofd ophief om naar haar te kijken, op zijn gezicht gestompt. De klap had hem omver geworpen als een bowling-kegel en hij had echt heel hard gehuild.

Later had ze geprobeerd zichzelf wijs te maken dat hij eerder van schrik dan van pijn had gehuild, maar ze had geweten, zelfs op haar twaalfde, dat dat niet zo was. Ze had hem pijn gedaan, flink pijn gedaan. Zijn onderlip was op één plaats gescheurd, zijn bovenlip op twee en ze had hem flink pijn gedaan. En waarom? Omdat hij iets stoms had gedaan? Maar zelf was hij pas negen – negen die dag – en op die leeftijd waren *alle* kinderen stom. Dat was bijna een nationale wet. Nee, het was niet zijn stompzinnigheid geweest. Het was haar angst geweest – angst dat als ze niet iets deed met dat lelijke groene schuim van woede en gène, het (de zon zou doven)

haar zou doen ontploffen. De waarheid, die ze die dag voor het eerst ontdekte, was deze: in haar binnenste was een bron, het water in die bron was vergiftigd, en toen hij haar in haar kont prikte, had William er een emmer in laten zakken, eentje die vol schuim en kolkende derrie naar boven was gekomen. Daarom had ze hem gehaat en ze veronderstelde dat het echt haar haat was waardoor ze had uitgehaald. Dat spul

uit de diepte had haar bang gemaakt. Nu, al die jaren later, ontdekte ze dat het haar nog steeds bang maakte... maar ook nog steeds razend.

Jij dooft de zon niet, dacht ze, zonder het flauwste idee van wat dit betekende. *Krijg de ziekte als je dat doet.*

‘Ik wil niet met je argumenteren over de kleine lettertjes, Gerald. Haal nu gewoon de sleutels van die klote dingen en *maak me los!*’

En toen zei hij iets dat haar zo van haar stuk bracht dat ze het eerst niet kon vatten. ‘En als ik het niet doe?’

Het eerste dat opviel was de verandering van toon. Gewoonlijk sprak hij met een rondborstig, grof, openhartig soort van stem – *ik ben hier de baas en dat is voor iedereen maar het beste, nietwaar?* stelde die toon – maar dit was een zachte, spinnende stem die ze niet kende. De glans was teruggekeerd in zijn ogen – die warme kleine glinstering die haar eens, lang geleden, als een batterij schijnwerpers had doen oplichten. Ze kon het niet zo goed zien – zijn ogen achter zijn goudomrande bril waren samengeknepen tot pafferige spleetjes – maar de glans was er. Wel zeker.

En dan had je dat vreemde geval met meneer Vrolijk. Meneer Vrolijk was niets gekrompen. Scheen feitelijk meer op te zwellen dan ooit... hoewel dat waarschijnlijk gewoon haar verbeelding was.

Denk je dat, schatje? Ik niet.

Ze verwerkte al die informatie voor ze ten slotte terugkwam bij dat laatste dat hij had gezegd – die verbazingwekkende vraag, *En als ik het niet doe?* Ditmaal kwam ze tot voorbij de toon bij de betekenis van de woorden en toen ze die ten volle begreep, voelde ze haar woede en angst een graadje verergeren. Ergens van binnen ging die emmer weer omlaag in de put voor een volgende slijmerige lading – een lading rotzooi en water vol microben, bijna even giftig als moeraskoperkoppen.

De keukendeur sloeg tegen zijn post en de hond in het bos begon weer te blaffen, nu dichterbij dan eerst, zo te horen. Het was een splinterachtig, wanhopig geluid. Als je te lang naar zoiets luisterde, kreeg je ongetwijfeld migraine.

‘Luister, Gerald,’ hoorde ze haar sterke, nieuwe stem zeggen. Ze was zich bewust dat deze stem een beter tijdstip had kunnen kiezen om zijn stilzwijgen te verbreken – ze lag hier per slot van rekening op de verlaten noordelijke oever van Kashwakamak Lake, geboeid aan de bedstijlen, en met niets anders aan dan een miniem nylon slipje – maar ze merkte dat ze hem toch bewonderde. Bijna tegen haar wil merkte ze dat ze die stem bewonderde. ‘Luister je nu? Ik weet dat je dat niet zoveel doet tegenwoordig als ik aan het woord ben, maar ditmaal is het echt belangrijk dat je me verstaat. Dus... luister je eindelijk?’

Hij zat geknield op het bed en keek naar haar alsof ze een tot voor kort

onontdekte keversoort was. Zijn wangen, waarin ingewikkelde netwerken van kleine purperen draadjes krioelden (ze zag ze als Gerald's drankmerken), waren bijna dieppaars. Een soortgelijke vlek liep over zijn voorhoofd. De kleur ervan was zo donker en de vorm zo afgebakend dat het leek op een moedervlek. 'Zeker,' zei hij, en in zijn nieuwe spinnende stem kwam het woord naar buiten als *zee-kurrr*. 'Ik luister, Jessie, reken maar.'

'Goed. Loop dan naar de kast en pak die sleutels. Je maakt deze hier los...' Ze rammelde met haar rechterpols tegen het hoofdeinde '... en dan maak je deze los.' Ze rammelde met de linkerpols op soortgelijke wijze. 'Als je dat meteen doet, kunnen we een beetje normale, pijnloze seks hebben met allebei een orgasme voor we teruggaan naar ons gewone, pijnloze leventje in Portland.'

Zinloze, dacht ze. *Die liet je eruit. Normale, zinloze, pijnloze leventje in Portland*. Misschien was dat zo, of misschien was ze gewoon een beetje aan het overdramatiseren (ze ontdekte dat een aan bed vastgeketend mens daartoe de neiging kreeg), maar hoe dan ook, het was waarschijnlijk wel zo goed dat ze dat had weggelaten. Het deed vermoeden dat de nieuwe geen-gelul stem tenslotte toch niet zo indiscreet was. Toen, als om deze gedachte tegen te spreken, hoorde ze dat die stem – die hoe dan ook *haar* stem was – luider begon te klinken in het onmiskenbare kloppen en golven van woede. 'Maar als je doorgaat met klooiën en plagen, ga ik direct hier vandaan naar mijn zuster, zoek uit wie haar scheiding heeft geregeld en bel haar. Ik maak geen grapje. *Ik wil dit spelletje niet spelen!*

Nu gebeurde er werkelijk iets ongelooflijks, iets wat ze nooit in een miljoen jaren verwacht zou hebben: zijn grijns kwam weer aan de oppervlakte. Hij kwam boven als een onderzeeër die eindelijk bevriende wateren had bereikt na een lange en gevaarlijke reis. Maar dat was niet het echt ongelooflijke. Het echt ongelooflijke was dat de grijns Gerald er niet langer als een onschuldige mongool deed uitzien. Het deed hem er nu uitzien als een gevaarlijke gek.

Zijn hand kroop weer naar voren en liefkoosde haar linkerborst, kneep er toen pijnlijk in. Hij eindigde deze onplezierige operatie door hard in haar tepel te knijpen, iets wat hij nooit eerder had gedaan.

'*Au, Gerald. Dat doet pijn!*

Hij schonk haar een ernstig, waarderend knikje dat heel vreemd contrasteerde met zijn afschuwelijke grijns. 'Dat is goed, Jessie. Alles, bedoel ik. Je zou actrice kunnen zijn. Of call-girl. Zo'n heel dure.' Hij aarzelde, voegde er dan aan toe: 'Dit is als compliment bedoeld.'

'Waar heb je het in godsnaam over?' Alleen was Jessie er vrij zeker van dat ze het wel wist. Ze was nu echt bang. Iets slechts was losgelaten in de slaapkamer. Het tolde rond en rond als een zwarte tol.

Maar ook was ze nog steeds kwaad – net zo kwaad als ze was geweest op de dag dat Will haar in haar kont had geprikt.

Gerald lachte echt. ‘Waar ik het over *heb*? Een ogenblik geloofde ik je. *Daar* heb ik het over.’ Hij liet een hand op haar rechterdij vallen. Toen hij weer sprak, klonk zijn stem kortaf en vreemd zakelijk. ‘Goed – wil jij ze voor me spreiden of moet ik het doen? Is dat ook onderdeel van het spel?’

‘Laat me *overeind!*’

‘Ja... straks.’ Zijn andere hand schoot naar voren. Ditmaal kneep hij in haar rechterborst en ditmaal was de kneep zo hard dat het zenuwen in kleine witte vonken langs haar hele zij naar haar heup afvuurde. ‘Maar nu, uit elkaar die heerlijke benen, trotse schoonheid van me.’

Ze bekeek hem nog eens goed en zag iets verschrikkelijks: hij wist het. Hij wist dat zij geen grappen maakte over er niet mee door willen gaan. Hij wist het, maar hij had er de voorkeur aan gegeven niet te *weten* dat hij het wist. Was iemand daartoe in staat?

Reken maar, zei de geen-gelul stem. Als je een top-advocaat van kwade zaken bent in de grootste juristenmaatschap ten noorden van Boston en ten zuiden van Montreal, neem ik aan dat je kunt weten wat je wilt weten en niet weten wat je niet wilt weten. Ik denk dat je zwaar in de problemen zit, schat. Het soort problemen waardoor huwelijken eindigen. Je kunt maar beter je tanden op elkaar zetten en je ogen dichtknijpen, want volgens mij staat jou een kanjer van een injectie te wachten.

Die grijns. Die lelijke, demonische grijns.

Hij speelde de onnozele. En deed het zo goed, dat hij later een test met een leugendetector over het onderwerp zou weten te doorstaan. *Ik dacht dat het allemaal bij het spel hoorde*, zou hij zeggen, een en al gekwetste onschuld. *Dat dacht ik echt*. En als ze volhield, hem bleef aanvallen met haar woede, zou hij uiteindelijk terugvallen op de oudste verdediging van alle... en er zich dan in verstoppen als een hagedis in een rotsspleet: *Je vond het leuk. Dat weet je best. Waarom geef je het niet toe?*

Hij speelde tot in het onnozele. Het weten maar toch van plan zijn ermee door te gaan. Hij had haar met handboeien aan de bedspijlen gekend, had dat gedaan met haar eigen medewerking, en nu, o verrek, laten we het niet mooier maken dan het is, nu was hij van plan haar te verkrachten, echt *verkrachten*, terwijl de deur sloeg en de hond blafte en de kettingzaag jankte en de fuut daarbuiten op het meer jodelde. Hij was het echt van plan. Jazeker wel, jongens, jak, jak, jak, je bent nooit echt op de kut geweest als je geen kut hebt gehad die onder je heen en weer springt als een kip op een hete bakplaat. En als ze *echt* naar Maddy ging als deze oefening in vernedering voorbij was, zou hij blijven volhouden dat verkrachting wel het laatst was waar waar hij toen aan had gedacht.

Hij legde zijn roze handen tegen haar dijen en begon haar benen te spreiden. Ze verzette zich niet erg. Op het moment in ieder geval was ze voorlopig te geschokt en te verbouwereerd door wat er hier gebeurde om veel verzet te bieden.

En dat is precies de juiste houding, zei de wat vertrouwdere stem binnen in haar. Blijf gewoon rustig liggen en laat hem zijn pijp uitkloppen. Wat is er eigenlijk zo vreselijk aan? Hij heeft het minstens duizend keer eerder gedaan en je bent niet een keer groen aangelopen. Voor het geval je het was vergeten, het is al heel wat jaren geleden dat jij een blozende maagd was.

En wat zou er gebeuren als ze niet luisterde en geen gehoor gaf aan de raad van die stem? Wat was het alternatief?

Als bij wijze van antwoord verscheen er een vreselijk beeld in haar geest. Ze zag zichzelf getuigen in een echtscheidingszaak. Ze wist niet of er nog steeds zoiets als rechtbanken voor echtscheidingen bestonden in Maine, maar dat deed niets af aan de levendigheid van het beeld. Ze zag zichzelf gekleed in haar klassieke, roze Donna Karan-pak, met haar perzikkleurige zijden bloes eronder. Haar knieën en enkels kuis tegen elkaar. Haar kleine handtas, de witte, lag in haar schoot. Ze zag zichzelf aan een rechter, die eruitzag als wijlen Harry Reasoner, vertellen dat het, ja, waar was dat ze uit eigen vrije wil samen met Gerald naar het zomerhuis was gegaan, ja, ze had hem toegestaan haar vast te binden aan de bedstijlen met twee paar Kreig-handboeien, ook uit eigen vrije wil, en ja, om eerlijk te zijn *hadden* ze zulke spelletjes eerder gespeeld, hoewel nooit in het huis aan het meer.

Ja, meneer de rechter. Ja.

Ja, ja, ja.

Terwijl Gerald bleef doorgaan met haar benen te spreiden, hoorde Jessie zichzelf de rechter die eruitzag als Harry Reasoner vertellen over hoe ze met zijden sjaals waren begonnen en hoe ze erin had toegestemd met die spelletjes door te gaan – van sjaals opklimmend tot touwen tot handboeien – ook al had ze al gauw genoeg gekregen van het hele gedoe. Het in wezen walgelijk was gaan vinden. Zo walgelijk eigenlijk dat ze erin had toegestemd midden in de week in oktober met Gerald die honderd kilometer van Portland naar het Kashwakamak Lake te rijden; zo afgrijselijk dat ze hem weer eens had toegestaan haar vast te binden als een hond; zo afgeknapt door het hele gedoe dat ze niets anders aan had dan een nylon slipje dat zo doorzichtig was dat je er dwars doorheen de kleine advertenties van de *New York Times* had kunnen lezen. De rechter zou het allemaal geloven en heel echt met haar meevoelen. Natuurlijk zou hij dat. Wie niet? Ze kon zien hoe ze daar in de getuigenbank zat en zei: ‘Dus daar lag ik dan, vastgeketend aan de bedstijlen met al-

leen maar een stukje ondergoed van Victoria's Secret aan en met een glimlach, maar op het laatste moment veranderde ik van gedachten, en Gerald wist het, en daarom is het verkrachting.'

Ja hoor, daar zou ze de oorlog mee winnen, inderdaad. Daar kon je vergif op innemen.

Ze zette deze ontstellende fantasie van zich af en merkte dat Gerald aan haar slipje rukte. Hij zat geknield tussen haar benen, zijn gezicht zo ernstig dat je in de verleiding had kunnen komen te geloven dat hij op het punt stond de Orde van Advocaten binnen te gaan in plaats van zijn onwillige vrouw. Vanaf het midden van zijn dikke onderlip liep een sliertje wit speeksel langs zijn kin.

Laat hem zijn gang gaan, Jessie. Laat hem zijn pijp uitkloppen. Het is dat spul in zijn ballen dat hem gek maakt, en dat weet je. Ze worden er allemaal gek van. Als hij er vanaf is, kun je weer met hem praten. Kun je hem hanteren. Dus maak er niet zo'n drukte over – blijf gewoon liggen en wacht tot hij het uit zijn lijf heeft.

Goede raad, en ze nam aan dat ze die opgevolgd zou hebben als die nieuwe aanwezigheid binnen in haar er niet was geweest. Die nieuwkomer zonder naam dacht klaarblijkelijk dat Jessies normale bron van goede raad – de stem die ze door de jaren heen was gaan zien als Moedertje Burlingame – een trut van de hoogste orde was. En misschien dat Jessie de dingen toch nog steeds op hun min of meer normale beloop zou hebben gelaten, als er niet twee dingen tegelijkertijd waren gebeurd. Het eerste was haar besef dat, hoewel haar polsen geboeid waren aan de bedstijlen, haar voeten en benen vrij waren. Op hetzelfde moment dat ze dit besepte, viel het sliertje kwijl van Gerald's kin. Het bleef een moment hangen, werd langer en viel toen op haar middenrif net boven de navel. Iets aan dit gevoel was bekend en ze werd overspoeld door een vreselijk intense gewaarwording van *déjà vu*. De kamer scheen om haar heen donkerder te worden, alsof de ruiten van de vensters en het daklicht waren vervangen door rookglas.

Het is zijn kwakje, dacht ze, hoewel ze heel goed wist dat het niet zo was. *Het is zijn godvergeten kwakje*.

Haar reactie was niet zozeer gericht op Gerald als wel op dat gehate gevoel dat kwam opwellen uit de diepten van haar geest. Ze reageerde belligerend zonder er maar een moment bij na te denken, maar haalde gewoon uit met de instinctieve, paniekerige walging van een vrouw die beseft dat het ding dat fladderend gevangen zit in haar haar een vleermuis is.

Ze trok haar benen op, waarbij haar omhoog komende rechterknie op een haar na het puntje van zijn kin miste, en stootte toen haar blote voeten naar voren als zuigers. De zool en wreef van haar rechter dreven diep in de bolling van zijn buik. De hiel van haar linker knalde tegen de

stijve schacht van zijn penis en de testikels die eronder hingen als bleke, rijpe vruchten.

Hij schoot achteruit, zodat zijn achterste neerkwam op zijn ronde, haarloze kuit. Hij hief zijn hoofd schuin omhoog naar het dakraam en het witte plafond met zijn weerspiegelende patronen van rimpelingen van het meer, en slaakte een hoge, ijle gil. Op precies hetzelfde moment riep de fuut op het meer weer, in een hels contrapunt. Voor Jessie klonk het alsof de ene man zijn medeleven betuigde met een andere.

Geralds ogen waren niet langer spleetjes, en ook glansden ze niet meer. Ze stonden wijdopen, ze waren even blauw als de smetteloze lucht van vandaag (de gedachte om die lucht boven het herfstachtig lege meer te zien was de beslissende factor geweest toen Gerald van kantoor belde en zei dat een van zijn zaken was verdaagd en of ze zin had om mee te gaan naar het zomerhuis voor in ieder geval de dag en misschien de nacht), en de uitdrukking erin was een blik van pijn waar ze nauwelijks naar kon kijken. Aan de zijkanten van zijn hals stonden pezen als koorden gespannen. Jessie dacht: *Die heb ik niet meer gezien sinds de regenachtige zomer toen hij min of meer het tuinieren eraan gaf en in plaats daarvan J.W. Dant tot zijn hobby maakte.*

Zijn gil begon weg te sterven. Het leek alsof iemand met een speciale Gerald-afstandsbediening het volume lager draaide. Zo was het natuurlijk niet, hij had een behoorlijk lange tijd gegild, misschien wel dertig seconden lang, en hij raakte gewoon buiten adem. *Ik moet hem flink pijn hebben gedaan*, dacht ze. De rode vlekken op zijn wangen en de vlek op zijn voorhoofd begonnen nu purper te worden.

Dat is ook zo, jammerde de stem van Moedertje vol wanhoop. *Dat is echt echt zo.*

Ja. Verrekt goede schop, vind je niet? mijmerde de nieuwe stem.

Je hebt je echtgenoot in zijn ballen geschopt! gilde Moedertje. *Wie geeft je in godsnaam het recht om zoiets te doen? Wie geeft je het recht er zelfs maar grappen over te maken?*

Daarop wist ze het antwoord, of dacht het te weten: ze had het gedaan omdat haar echtgenoot van plan was geweest haar te verkrachten en het later af te doen als een gemist signaal tussen twee in wezen harmonieuze huwelijkspartners die een onschuldig seksspelletje aan het spelen waren. *Het was de schuld van het spelletje*, zou hij schouderophalend hebben gezegd. *Van het spel, niet van mij. We hoeven het niet meer te spelen, Jess, als je het niet wilt.* In de wetenschap natuurlijk dat ze voor niets wat hij kon bieden meer haar polsen voor de handboeien zou ophouden. Nee, dit was een kwestie van lest best geweest. Gerald had het geweten en was van plan geweest er het allerbeste van te maken.

Dat zwarte ding dat zij in de kamer had gevoeld was onbestuurbaar ge-

worden, net zoals ze had gevreesd. Gerald scheen nog steeds te gillen, hoewel er nu helemaal geen enkel geluid (in ieder geval niet een geluid dat ze kon horen) uit zijn samengeknepen, pijnlijk vertrokken mond kwam. Zijn hoofd was nu zo volgestroomd met bloed dat het op sommige plekken werkelijk zwart leek. Ze kon zijn halsader – of misschien was het zijn halsslagader, als dat wat uitmaakte op dit moment – heftig zien kloppen onder de zorgvuldig geschoren huid van zijn keel. Welke het ook was, hij leek op het punt van barsten te staan en Jessie voelde een scherpe steek van schrik.

‘Gerald?’ Haar stem klonk dun en onzeker, de stem van een meisje dat iets waardevols heeft gebroken op het verjaarspartijtje van een vriendin. ‘Gerald, ben je in orde?’

Natuurlijk was het een stomme vraag, ongelooflijk stom, maar deze was heel wat makkelijker te stellen dan die ze werkelijk in haar gedachten had: *Gerald, hoe erg ben je geraakt? Gerald, denk je dat je misschien dood gaat?*

Natuurlijk gaat hij niet dood, zei Moedertje. *Je hebt hem pijn gedaan, dat heb je zeker, en je zou je moeten schamen, maar hij gaat niet dood. Niemand gaat hier dood.*

Geralds samengeknepen pruilmondje bleef geluidloos trillen, maar hij gaf geen antwoord op haar vraag. Een van zijn handen was naar zijn buik gegaan, de ander omklemde zijn gekwetste teelballen. Nu gingen ze allebei langzaam omhoog en bleven net boven zijn linkertepel rusten. Ze nestelden zich daar als een stel plumpe, roze vogels, te moe om verder te vliegen. Jessie zag de vorm van een naakte voet – *haar* naakte voet – op de ronde buik van haar echtgenoot opkomen. Het was een helder, beschuldigend rood tegen zijn roze huid.

Hij ademde uit, of probeerde dat, en stootte een zure damp uit die rook naar rotte uien. *Dat is de laatste adem*, dacht ze. *De onderste tien procent van onze longen is gereserveerd voor de laatste adem, leerden ze ons dat niet bij biologie op de middelbare school? Ja, ik denk het. Laatste adem, de mythische laatste zucht van drenkelingen en mensen die stikken. Wanneer je die eenmaal uitblaast, val je of flauw of...*

‘Gerald!’ riep ze met een scherpe, berispende stem. ‘Gerald, *haal adem!*’

Zijn ogen puilden uit hun kassen als blauwe knickers in een kluit plasticine en hij wist met moeite een heel klein beetje lucht binnen te krijgen. Hij gebruikte dat om een laatste woord tegen haar te zeggen, deze man die soms van woorden gemaakt scheen te zijn.

‘... hart...’

Dat was alles.

‘*Gerald!*’ Nu klonk ze zowel geschokt als berispend, een oude vrijster

van een schooljuffrouw die de flirt van de tweede klas erop heeft betrappt dat ze haar rok optilt om de jongens de konijntjes op haar onderbroekje te laten zien. *'Gerald, hou op met dat gesodemieter en haal adem, godverdomme!'*

Dat deed Gerald niet. In plaats daarvan rolden zijn ogen omhoog in hun kassen en toonden een gelig wit. Zijn tong flapte uit zijn mond en maakte het geluid van een scheet. Een stroom troebele, oranjekleurige urine kwam in een boog uit zijn ingezakte penis, en haar knieën en dijen werden besproeid met koortsig warme druppels. Jessie liet een lange, doorringende kreet horen. Deze keer was ze zich er niet van bewust dat ze aan de handboeien rukte en die gebruikte om zover mogelijk van hem weg te komen, terwijl ze tegelijkertijd onhandig haar benen onder zich vouwde.

'Hou op, Gerald! Hou nou op voordat je van het bed v...'

Te laat. Zelfs al zou hij haar nog steeds horen, wat haar rationele geest betwijfelde, het was te laat. Zijn gebogen rug kromde de bovenste helft van zijn lichaam tot over de rand van het bed en de zwaartekracht nam het over. Gerald Burlingame, met wie Jessie ooit in bed ijsjes had gegeten, viel achterover met zijn knieën naar boven en zijn hoofd naar beneden, als een onhandig kind dat indruk probeert te maken op zijn vriendjes tijdens vrij zwemmen in het sportfondsenbad. Het geluid van zijn schedel toen die de hardhouten slaapkamervloer raakte deed haar opnieuw schreeuwen. Het klonk alsof een of ander enorm ei kapot werd getikt op de rand van een aardewerk schaal. Ze zou er alles voor over hebben gehad om dat niet te hebben gehoord.

Toen volgde er een stilte, die slechts werd verbroken door het verre geraas van de kettingzaag. Een grote grijze roos opende zich in de lucht voor Jessies opengesperde ogen. De bloembladen spreidden zich almaar verder uit, en toen ze zich om haar heen weer sloten als de stoffige vleugels van enorme kleurloze motten en alles voor een tijdje uitschakelden, was het enig duidelijke gevoel dat ze had, er een van dankbaarheid.